

WELLINGTONS OFFICIEREN BOOK 3

HET SCHOONZUSJE
VAN DE MAJOOR

Deel 2: De Dood aan de Deur

CONSTANCE J. HAMPTON

CONSTANCE J. HAMPTON

HET SCHOONZUSJE VAN DE
MAJOOR
DEEL 2:
DE DOOD AAN DE DEUR

Boek 3 van Wellingtons Officieren serie
HERMESSE JAMES BOEKERIJ

*

Een geïllustreerde historische roman
Het schoonzusje van de Majoor | Deel 2 de dood aan de deur
MMIX-IX*

ISBN/EAN : 9789402980557

Vs1

*

© 2019 Auteur CONSTANCE J. HAMPTON

Uitgave: Het Schoonzusje van de Majoor Deel 2: De Dood aan de Deur

*

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

*

Dit E-book is niet overdraagbaar. Dit E-book dat u via het Internet hebt geladen mag niet worden verkocht, met anderen gedeeld of worden geschonken. Niet-geautoriseerde reproductie of distributie van dit werk onder copyright/auteursrecht is een strafbaar feit, waarvoor u strafrechtelijk vervolgd kunt worden.

*

Niets van dit boek mag worden gescand, geladen of gedownload van websites of sites waar het delen van files plaatsvindt, of op welke wijze dan ook worden verspreid: elektronisch noch fysiek (door afdrukken) zonder de uitdrukkelijke toestemming van de uitgeefster HamptonJones Books.

*

Dit boek is geheel fictief (verzonnen). De namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn fictief, en mogen niet worden gezien als echt of bestaand op welke manier dan ook. Elke gelijkenis met personen, levend of dood, gebeurtenissen, plaatsen of organisaties berust op toeval.

Het gebruik van historische gebeurtenissen en personen in dit boek, is behalve de bekendheid van de persoon of de gebeurtenis in de geschiedenis, geheel fictief.

*

Alle rechten zijn gereserveerd.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke manier dan ook, zonder geschreven toestemming, behalve wanneer er sprake is van korte citaten in beschreven in artikelen of recensies over dit boek.

*

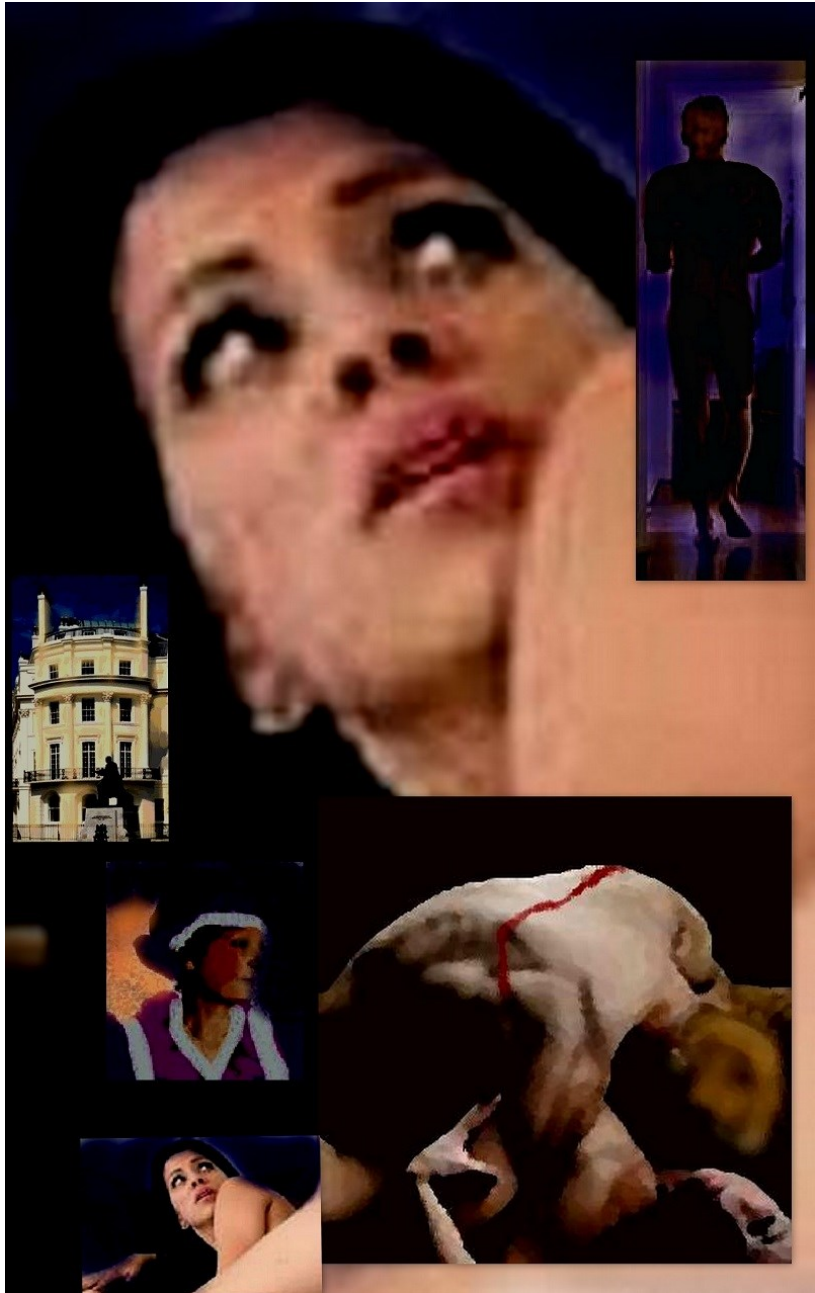
*

*

*

*

PROLOOG: HET BEDROG

“Ik had niet verwacht dat je vannacht zou komen.”

“Waarom niet?” vroeg hij, moeizaam fluisterend. Hij wist dat stemmen moeilijk te herkennen waren als je fluisterde.

“Je deed vandaag zo onverschillig tegen me.”

Hengist hoorde tranen in haar stem.

“Ik was niet onverschillig, echt niet,” verzekerde hij haar, “je moet me geloven. Het is moeilijk voor me om je overdags mijn gevoelens te tonen.”

Hij bedacht zich dat hij door dit te zeggen niet echt van de waarheid afweek.

“Leek ik net onverschillig?”

Hij lachte zachtjes.

Haar hand volgde zijn weg naar zijn sleutelbeen en dan naar zijn bovenarm

waar de spieren bundelden onder zijn huid.

Ze schudde haar hoofd verlegen.

“Ik wist niet dat het ooit zo kon zijn tussen een man en een vrouw.”

Hengist hoorde verwondering in haar stem.

“Nu wel, maar denk er maar aan hoe het morgen is tussen ons wanneer ik de onverschilligheid zelf moet spelen,” murmelde hij.

Hij was blij dat hij haar hierin niets voorloog, omdat het echt zo was.

Hij ademde diep door zijn neus. Waarom was het in Godsnaam nu belangrijk voor hem of hij de waarheid tegen haar sprak of niet? Zijn aanwezigheid in haar bed was al één grote leugen.

“Ik adoreer je lijf,” zuchtte hij terwijl hij zich op zijn zij worstelde.

Haar zwervende hand gleed langs de plaats waar zijn hart klopte. Hij was zo hard als marmer en was te afgeleid om te merken dat haar vingers de rand begonnen te volgen van het litteken dat dwars over zijn hele rug liep.

“Wat is dit?” vroeg ze, terwijl ze zijn schouder knuffelde. Haar hand gleed langs het lange grof dichtgenaaide litteken van de wond die hij had opgelopen toen hij nog maar pas op het Iberisch Schiereiland vocht.

Hengist vloekte bijna hardop.

Hoe moest hij een bajonet verklaren dat was afgeketst en dat daardoor alleen maar een diepe groef in zijn huid had veroorzaakt?

“Ik had een stom ongeluk als kind,” verzon hij snel, “ik viel tegen het hekje van de open haard aan en een scherpe punt legde mijn rug open.”

Hij hoorde haar sissen in medeleven.

“Wat zal dat zeer gedaan hebben,” fluisterde ze in zijn oor. Haar lippen raakten even zijn oorschelp.

“En dit? Ook een scherpe punt?”

Oh, Jezus, het meisje lette op! Haar hand volgde nu liefkozend het brede litteken dat over zijn middenrif liep en dat het gevolg was van een sabelhouw, die hij in september vorig jaar had opgelopen. Zijn huid had gegaapt als de bek van een walvis, totdat de chirurg hem dicht had genaaid met ongeduldige steken. Hij vervloekte de man nog: als hij iets langer de tijd had genomen, dan had zijn huid er niet uit

hoeven zien als een slecht gerepareerde matras. Het had ook al niet geholpen dat het litteken geïnfecteerd was geraakt, waardoor er extra randen van littekenweefsel waren ontstaan.

“Dat kwam door een duel,” gaf hij toe, terwijl hij weer bedacht dat ook dat niet onwaar was. The Franse officier was een meesterlijke schermer geweest. Het moest wel het gevecht van de eeuw zijn geweest, hoewel dat niemand waarschijnlijk was opgevallen. Op het slagveld was iedereen bezig om zelf te overleven en dan lette je er niet op hoe een ander zich staande hield. Hij had de man gedood, toen hij zelf al bloedde als een rund. Om de een of andere reden had zijn verwonding hem kracht gegeven en hij had de man zo’n harde slag met

zijn sabel toegediend, dat hij hem bijna onthoofd had. Klote, om zo'n begaafde vechter te moeten doden, maar zo was het nu eenmaal op het slagveld.

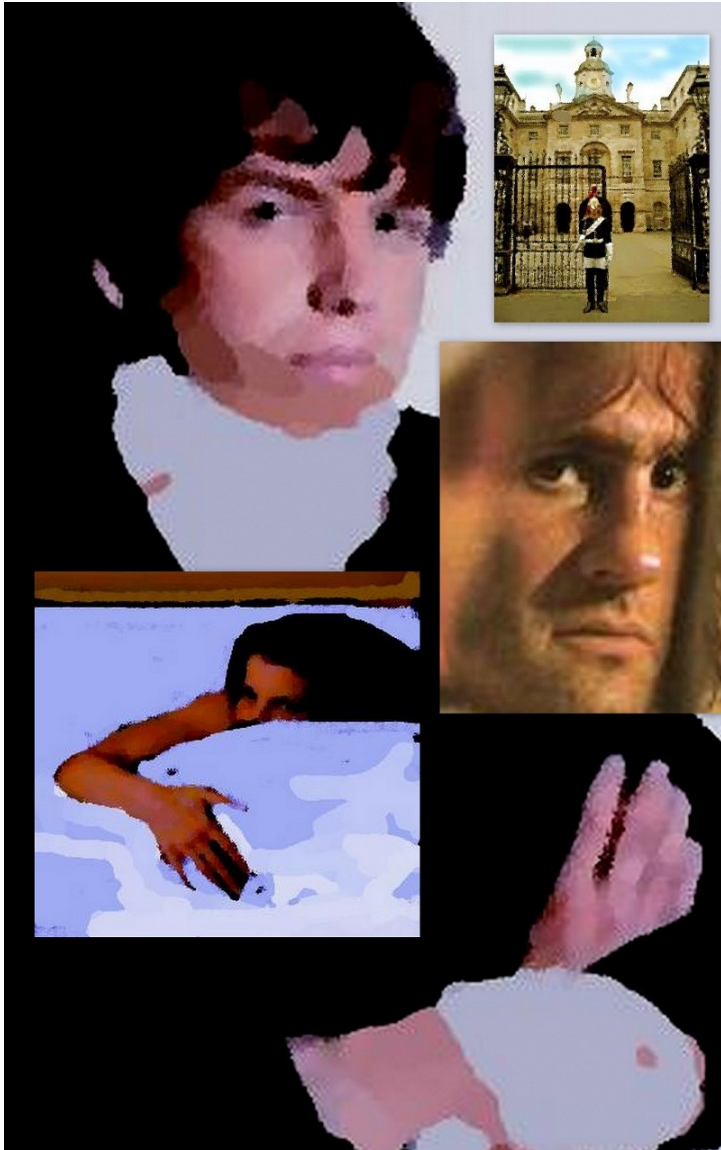
“Een duel?” vroeg ze ongelovig, “Waarom?”

“Hij had zo zijn redenen, denk ik,” antwoorde hij peinzend, terwijl hij zijn hand naar die verrukkelijke plek tussen haar benen liet glijden.

Ze kreunde en klampte zich tegen hem aan, waardoor ze tot de ontdekking kwam dat zijn hartstocht voor haar alleen maar was gegroeid. Hengist glimlachte. Hij was er blijkbaar in geslaagd om haar aandacht van zijn littekens af te leiden. Goddank!

**

HOOFDSTUK 1: DE INVESTERINGEN VAN DE HERTOG

De brochure van de hertog was die morgen door een lakei bezorgd en Stevie had zich ternauwernood kunnen beheersen om hem niet uit de handen van de hertogelijke boodschapper te trekken. Zijn gezicht betrok toen hij zag dat de brochure aan Hengist was gericht.

Gatver! Hij kon moeilijk de persoonlijke post van de majoor openen. Bah, als de morgen een goeie of een slechte morgen kon worden genoemd, dan was het absoluut een slechte morgen!

Hij draaide zich om zodra hij zware voetstappen hoorde op de trap en hij zag tot zijn vreugde dat een gekilte Hengist naar beneden kwam in alle schittering van zijn parade-uniform.

“Is er vandaag ergens een feestje, Majoor?” waagde Stevie te vragen terwijl hij met grote ogen naar de onderscheidingen keek op Hengists donkerblauwe Zwarte Garde uniform.

Hengist grijnsde schaapachtig. Zoals de meeste echte helden had hij een hekel aan het opzichtige parade-uniform, dat eigenlijk alleen maar goed was om indruk te maken op debutantes en hun bemoeizuchtige moeders op deftige bals.

“Ik heb vandaag een gesprek met mijn collega’s van de Londense kazerne en ik ga mijn paard halen omdat Biggles zei dat er ruimte genoeg is in de stallen hier.”

Hij keek verlegen naar zijn jas.

“Volgens mij zie ik er nog erger uit dan een verdomde kerstboom!”

Stevie moest de opwelling onderdrukken om Hengists brede borst aan te raken. Hij wist dat Hengist hem waarschijnlijk op een dreun zou trakteren als hij zoiets intiems met hem zou uithalen. Hij had al dadelijk gezien dat Hengist niet bepaald gediend zou zijn van die soort mannelijke aandacht. Hengist hield van vrouwen. Stevie had allang opgemerkt hoe hij naar Marguerite zat te staren als ze in zijn buurt was. Oorspronkelijk had hij daar de humor van ingezien: Marguerite en Hengist waren blijkbaar jarenlang tot elkaar aangetrokken geweest, zonder dat de een het van de ander wist en zonder dat ze daar uiteindelijk van hadden kunnen profiteren! Stelletje sukkels!

“Ik geloof dat er post voor u is bezorgd, Majoor!” zei hij wijzend naar Richard Grey’s enveloppe met het hertogelijke zegel.

Hengist kneep een oog dicht.

“Dat is Lindley’s brochure volgens mij. Ik heb er nu geen tijd voor, jonker Stephen...”

“Brochure? Is dat waar u het tijdens het diner over had? Het Marylebone project? Vindt u het erg als ik hem lees?”

Stevie was een uitstekende toneelspeler en het kostte hem geen enkele moeite om verrassing te veinzen.

De Majoor dreunde zijn gehandschoende hand op Stevie’s schouder.

“Vertel me nu niet dat je plotseling geïnteresseerd bent in architectuur! Ga

je gang, Stephen, ik lees het wel als ik terug ben! Leg het maar in de bibliotheek als je er klaar mee bent!”

Hij draaide zich om naar de voordeur en botste bijna tegen zijn broer aan, die net binnen was gekomen gekleed in een lange winterjas en rijlaarzen.

“Grote Goden, Philip,” riep Hengist uit, “de mussen vallen dood van het dak met deze hitte en jij draagt een jas warm genoeg voor een winterstorm!”

Philip wierp zijn broer een zure blik toe.

Het was inderdaad een prachtige zomerse dag, iets wat zelden in Londen voorkwam omstreeks deze tijd van het jaar. Hij had echter niet over straat durven gaan in zijn deftige rokkostuum, dat hij de avond tevoren had gedragen. Het was misschien te

vergeven wanneer iemand om zes uur 's morgens in zijn avondkleding thuis kwam, maar mensen uit de Kringen zouden hun wenkbrauwen optrekken als hij pas tegen het middaguur zo gekleed bij zijn eigen voordeur arriveerde.

Hij was tot elf uur in zijn kamer in Gents gebleven om met verve de liefde te bedrijven met een uitgeruste en enthousiaste Denning. Terwijl hij daar een ontbijt at had hij een boodschappenjongen naar huis gestuurd om zijn jas en laarzen op te halen, zodat niemand hem in zijn avondkleding zou zien. Hij had op tijd bedacht dat hij beter geen lakei van Gents naar zijn adres kon sturen: behalve Stevie en John Row was niemand in het huis op de hoogte van zijn lucratieve

bijverdienste. Philip wist dat Hengist waarschijnlijk ook wel iets vermoedde, maar dat betekende dat al veel te veel mensen van zijn laakbare activiteiten op de hoogte waren.

Philip opende zijn jas met een uitgestreken gezicht en gaf hem aan de hoofdlakei die de deur voor hem had geopend.

Hengist knikte naar zijn broer.

“Wij moeten even met elkaar praten, als ik terug ben.”

Philip haalde zijn schouders onverschillig op.

“Ik ga voorlopig nergens naartoe tot vanavond.”

Hengist keek zijn broer zuur aan en opende snel de voordeur voordat de lakei, die met Philips jas stond te

worstelen, de taak van hem over kon nemen.

De deur sloeg dicht met een dreun.

Stevie's blik dwaalde van Philips gezicht naar zijn laarzen.

“Nieuwe mode?” vroeg hij spottend.

Hij wees grijnzend naar de laarzen waarin Philip zijn deftige zijden kuitbroek had gewrongen.

Philip zond hem een barse blik en rende de trap op, roepend om John Row.

Stevie keek hem peinzend na. De man was de hele nacht van huis weggebleven, terwijl de kamermeisjes allemaal hadden gekletst over hoe het bed van Lady Morvern er die ochtend had uitgezien: het was uitgewoond geweest! Lady Morvern mocht er dan in hebben geslapen, maar het had

duidelijk ook aan zijn andere functie voldaan.

Stevie hoopte dat niemand in de gaten zou hebben dat de bruidegom de hele nacht niet thuis was geweest. Dat zou de tongen pas in beweging brengen!

Stevie vernauwde zijn ogen.

Hengist had er uitgezien als een buitengewoon tevreden en verzadigd man. Stevie wist dat die ‘verzadiging’ niet het werk kon zijn geweest van die nymfomane Macy, omdat het haar eindelijk afgelopen nacht was gelukt om de knapste lakei van het huis in haar bed te lokken. Hij had dat wapenfeit vernomen omdat Minnie daarover klaagde in de gang tegen John Row. Macy had Minnie gedwongen om die nacht een kamertje

te delen met een andere lakei, zodat Macy's nieuwe minnaar haar plaats in het bed had kunnen innemen.

Nee, Macy was dus niet de oorzaak van Hengists overduidelijke tevredenheid.

Stevie had gezien dat zijn zus kringen om haar ogen had die morgen en tot zijn verbazing had hij liefdesbeten op haar lange nek gezien. Liefdesbeten, dus geen geschaafde huid van een of ander vliegend of kruipend ongedierte.

Hij begon zich nu echt af te vragen... Zijn zus had nog nooit een man met verlangen aangekeken, behalve Hengist misschien, en de enige die haar bed ooit met haar gedeeld had was die oude vette Alexander geweest.

Hij draaide zich om en volgde de hoofdlakei de garderobe in.

“Porter?”

“Jawel, jonker Stephen?”

“Je hebt die toestand met de Viscount net niet gezien!”

Ian trok zijn wenkbrauwen op tot aan zijn haarlijn.

“Welke toestand, meneer?”

Stevie draaide zich om naar de trap.

“Wat krijg jij een hoop post vandaag,” hoorde hij zijn zus zeggen. Ze kwam net uit de kleine salon.

Stevie keek haar niet-begrijpend aan. Ze lachte en wees ze naar de grote enveloppe die hij nog steeds onder zijn arm had.

“Oh, dat?”

Stevie schraapte zijn keel.

“De Hertog van Lindley heeft dit aan de Majoor gestuurd. Het is het prospectus van het Marylebone project, dat door meneer Nash is ontworpen. De Hertog is blijkbaar een verwoed sponsor en ik begrijpt dat hij nog wat investeerders zoekt.”

Marguerite keek schuins naar haar broer.

“Als dat post van de Majoor is, waarom heb jij het dan?”

Stevie werd pioenrood.

“De Majoor vond het goed dat ik het las. Hij krijgt het straks van me terug.”

Hij deed alsof hij aarzelde en vroeg haar dan: “Zou jij het ook niet willen bestuderen? Ik begrijp dat zulke investeringen enorm gewild zijn, vooral nu de Prins-Regent er helemaal achter staat.”

Marguerite nam de grote enveloppe van hem over en woog hem aandachtig in haar handen.

“Ja, waarom ook niet? Maar wou jij het dan niet...”

Stevie schudde haastig zijn hoofd. Er waren een paar veel belangrijkere dingen voor hem te regelen.

“Nee, leg het maar in de bibliotheek als je ermee klaar bent, zus!”

-

“Rose?”

Stevie stak zijn hoofd om de deur van Marguerites slaapkamer, waar Rose enige intieme kledingstukken wegborg in een la.

“Wat is er, jonker Stephen?”

Rose keek op van haar werk en strekte haar rug. Ze was er niet jonger op aan het worden en haar zorgen over

haar werkgeefster maakte dat ze zich onderhand honderd voelde.

Ze had de afgelopen nacht niet veel geslapen: ze had zitten soezen op de poef in de slaapkamer van de Majoor en had nota bene vergeten om de Majoor te waarschuwen dat hij terug moest gaan naar zijn kamer. Gelukkig was de man zelf gedisciplineerd genoeg geweest om op tijd zijn eigen bed op te zoeken, toen het nog donker was. Ze had de van de Viscount 'geleende' kamerjas snel voor hem in een la verborgen, nadat hij hem achteloos had uitgedaan.

Ze had hem met wijd open bewonderende ogen aangestaard, terwijl hij daar in al zijn naaktheid voor haar stond. De man was echt formidabel! Op het moment dat ze het

grote litteken dwars over zijn rug waarnam kon ze een kreetje nauwelijks onderdrukken.

Hij draaide zich om met een frons.

“Ben je hier nog?” fluisterde hij, “Als ik jou was ging ik maar snel slapen, het is al bijna ochtend! Je had niet op hoeven blijven, ik kan mijn bed nu best zelf vinden!”

Ze had gezien dat hij haar met verholen vrolijkheid aankeek en ze kon het niet laten om naar hem te glimlachen.

“U hebt overal littekens!” merkte ze op, terwijl ze naar het enorme litteken wees dat om zijn midrif kronkelde.

Hij keek er naar en schokte zijn enorme schouders. “Zolang ze mijn broer maar niet in al zijn naakte glorie

ziet zal het verschil haar niet opvallen.”

Rose draaide zich om naar de deur.

Sjonge jonge, dacht ze, geen wonder dat het bed er laatst uitzag als een slagveld: de man is enorm, zelfs als hij niet opgewonden is!

Ze dacht aan de impotente William en grinnikte.

Net goed, Vetzak! Ik hoop dat je alles goed kan zien van je plaats in de hel!

Liggend op haar eenzame bed in het zolderkamertje glimlachte ze nog steeds. Om in haar slaapkamer te komen moest ze twee nauwe trappen beklimmen. Ze had een slaapkamer helemaal voor zichzelf, in tegenstelling tot die slijmerd van een John Row, die

in de kledkamer van de Viscount sliep.

Haar meesteres bleek na tienen wakker en Rose haastte ze zich om de lakens van het bed te halen voordat de kamermeisjes ze zouden zien.

Ze bleek echter te laat te zijn: een slaperige Macy had de lakens al weggenomen en het bed al opgemaakt. Rose had dat initiatief met onbehagen opgemerkt. Macy was geen lui meisje, maar ze was nooit snel als het ging om de uitvoering van haar taken. Rose dacht dat Macy wat al te onbekommerd keek toen ze de kamer van de Viscountess uitliep met de wasmand.

Oh, lieve help! Ongetwijfeld zouden die lakens het hoofdonderwerp van het

gesprek zijn in de bediendenkamer, terwijl ze toch genoeg hadden om over te roddelen.

John Row was nog niet naar beneden gegaan om de Viscounts ontbijt te halen, wat betekende dat de Viscount nog steeds in bed lag.

Dat was maar goed ook, bedacht Rose, totdat ze hem tegen de middag had gezien. Ze had zijn voetstappen horen weerklinken in de hal en had naar hem gegluurd terwijl hij net zijn eigen kamer in ging.

Oh, lieve God, hij had zijn avondkleding nog aan! Hij had zijn elegante kuitbroek in zijn rijlaarzen gestopt!

Rose begon het nu diep te betreuren dat ze Marguerites beddengoed niet zelf naar beneden had gebracht, zodat

ze het allemaal aan de naïefste wasvrouw had kunnen geven.

Rose schudde verwonderd haar hoofd. Allemachtig, wat had de Majoor zijn taak weer serieus opgevat vannacht! Nou ja, was dat niet waar alles uiteindelijk om draaide? Zodat Marguerite binnenkort een kind in haar buik had! Zelfs de geboorte van een meisje zou de Viscountess ver weg houden van haar depressies, hoewel een jongen natuurlijk de voorkeur had. Die gedachten maakten Rose weer aan het fronsen.

Hoelang zou de Majoor blijven? Beneden zeiden ze dat hij ongetwijfeld spoedig zijn vader in Edinburg zou bezoeken. Schotland was ver weg. Stel je voor dat Cherie niet zwanger raakte

voor hij wegging? Zouden dan alle pogingen voor niets zijn geweest?

Ze borg Marguerites pas gewassen zijden kousen weg en merkte dat haar handen trilden. Ze keek Jonker Stephen met een gejaagde blik in haar ogen aan.

Stevie stapte snel de kamer binnen en sloot de deur gedecideerd met een klik.

Hij wierp een blik op het bed van zijn zus. Er waren geen tekenen van wat er de laatste nacht zou moeten hebben afgespeeld; de spreij was netjes over het bed gevouwen en de kussens lagen keurig tegen het hoofdeinde gerangschikt.

“Wij moeten even praten Rose...”

Stevie ging op een van Marguerites stoeltjes naast het bed zitten.

De kamer zag er licht en uitnodigend uit met het verfijnde meubilair in crème en goud.

Rose keek hem onzeker aan. Ze kende Stevie sinds hij een schattige baby was, maar ze wist dat hij enorm veranderd was sinds hij in Londen woonde. Eerst had ze de vriendschap van de jonker met de Viscount een zegen gevonden, totdat ze de dag tevoren de opmerkingen over Lord Morvern had gehoord in de bediendenkamer. Na dat gepraat over Lord Morvern's seksuele afwijking, vroeg ze zich af of de jonge vriend, die hem in huis had gehaald en die Marguerite had overgehaald om met de Viscount te trouwen, de afwijking van de Viscount deelde.

Ze dacht aan Stevie's overtuigingskracht om het paar tot elkaar te brengen en huiverde. Ze verdacht Stevie er nu ook van dat hij de hulp had ingeroepen van zijn bemoeizuchtige en dominante moeder, zodat in enkele uren tijd een verloving werd beklonken tussen Marguerite en de Viscount. De verloving en de komst van Lady MacKenna op dezelfde dag waren goedbeschouwd gewoonweg te toevallig geweest.

Ze keek de jonker wantrouwend aan terwijl ze stijf tegen een ladekast stond.

“Ik hoorde dat de kamermeisjes aan het roddelen waren over de staat van Marguerites bed, vanochtend.”

Rose keek perplex naar de jongeman. Stephen zat met gespeelde

onverschilligheid en *élégance* op de stoel.

“Ik zal tegen Mijnheer Biggles zeggen, dat de meisjes te vrij zijn met hun geklets, jonker Stephen!” antwoordde ze, terwijl ze haar adem inhield.

Stevie zond haar een dun glimlachje.

“Dat is niet de reden waarom ik het tegen je zeg,” zei hij gladjes, “het gaat erom dat er wordt gekletst over het feit dat Marguerites huwelijk met bijzonder veel enthousiasme wordt geconsumeerd...”

Rose werd zo wit als een doek bij het horen van Stevie’s opmerking. Die schuinsmarcheerder wist het, er was geen twijfel over mogelijk!

“...Terwijl de Viscount geen enkele nacht thuis was...”

Rose's mond viel open: oh, God, de poppen waren aan het dansen!

“Dus wie...” vervolgde Stevie, met boosaardig plezier in zijn kat-en-muis spelletje, “...heeft die twee nachten in het bed van mijn zuster doorgebracht?”

Rose hijgde van schrik en wong onwillekeurig haar handen.

“Oh, jonker Stephen,” bracht ze met moeite uit, “het was allemaal een vergissing, zeker op de huwelijksnacht!”

“Aha!”

Stevie kon zijn blijdschap ternauwernood bedwingen bij deze snelle bekentenis van de kamenierster.

“Ik wist niet dat de Viscount nog steeds in zijn logeerkamer verbleef in plaats van in de suite van de

echtgenoot, dus zei ik dat Mevrouw op hem wachtte...”

“Zodat hij zijn echtelijke verplichtingen kon nakomen?”

Stevie trok een wenkbrauw hoog op.

“Wie heb je dus precies naar de Viscountess toegestuurd op haar huwelijksnacht?”

Rose opende en sloot haar mond als een gestrande vis.

“De Majoor had klaarblijkelijk de slaapkamer naast die van de Viscountess gekregen, jonker! Ik weet niet hoe dat zo was gekomen.”

Stevie knikte langzaam. De Majoor, inderdaad. God, hij had zelf geen betere fokhengst kunnen verzinnen. Het was gewoonweg briljant! En hij was degene geweest die de Majoor

naar de Blauwe Kamer naast die van Marguerite had verwezen.

“Dus als de Majoor die huwelijksnacht bij mijn zus doorbracht...,” hij knikte met zijn hoofd in de richting van Marguerites bed, “...allemaal per ongeluk, zoals jij zegt, hoe kan hij dan vannacht weer in haar kamer zijn geweest en het bed weer met haar hebben gedeeld?”

Rose schoof met een bons een lade dicht. Ze staaarde naar het vloerkleed, nauwelijks in staat om iets uit te brengen.

“Omdat..., omdat ik hem ertoe aanzette, jonker Stephen!” fluisterde ze.

“Jij vroeg hem om... Jezus Christus, mens, waarom?” vroeg Stevie boosaardig.

Rose kwam plotseling haar zenuwen te boven. Ze rechte haar rug en keek met minachting naar de jonker.

“Hij had haar immens gelukkig gemaakt, die eerste nacht, jonker Stephen! Daarom! Omdat hij een grote viriele man is die haar een prachtig kind kan geven!”

Stevie staarde haar hooghartig aan.

“Mens, je stuurt een vreemdeling naar het bed van mijn zuster...!”

“Hou op met zo neerbuigend tegen me te doen, jonker Stephen!” siste Rose hem plotseling toe, “Heb niet het hart om me te bekritisieren! Uiteindelijk was jij degene die haar tot een huwelijk dwong met een man met een afwijking, een homo! Als hij nooit naar Lady Morvern’s bed komt zal ik

de laatste zijn om daar ooit spijt over te hebben!”

Ze sloeg haar hand voor haar mond, niet wetend of ze verschrikt was over haar uitbarsting tegen de jonker, of omdat ze de Viscount een homo had genoemd.

Stevie balde zijn handen tot vuisten en kneep zijn lippen op elkaar.

Dus ze kende hun geheim?

“Hoe kom je aan deze onvoorstelbare informatie over de Viscount?” snauwde hij.

Rose slaakte een diepe zucht.

“De bedienden. Ze denken nog steeds dat de Viscount bij Mevrouw was, die nachten, omdat ik hen dat heb wijsgemaakt. Maar ze vroegen zich van allerlei dingen af. De Viscount had een van de junior lakeien in zijn eh...op

een intieme manier aangeraakt. Eh, zijn billen...”

Stevie voelde de neiging om geweldig in vloeken uit te barsten. Waarom, oh waarom, kon Philip zijn handen niet thuishouden in zijn eigen huishouding? De stomme, stomme zak!

“Een speels klapje en ze denken dat hij een afwijking heeft?”

Stevie hoopte dat hij onschuldig klonk, hoewel hij de stoom uit zijn oren voelde komen. Wat was Philip toch een enorme idioot!

Rose schudde haar hoofd.

“Ze denken dat hij met Mevrouw heeft geslapen, maar wij weten wel beter. Op zijn huwelijksnacht kwam hij om vijf uur ’s morgens thuis en vanochtend kwam hij op het noen uur

terug, nog geen twintig minuten geleden. Ik zag dat hij zijn avondkleding nog aan had toen hij naar zijn kamer ging. Hij heeft duidelijk geen enkele interesse in Mevrouw, jonker Stephen! Als het wel zo was zou hij niet alle nachten van hun wittebroodsweken wegblijven.”

Stevie stond plotseling op uit zijn stoel.

Hij bracht zijn mond dicht naar Rose's oor.

“We moeten hier enige schade beperkende handelingen verrichten, Rose,” fluisterde hij, “blijkbaar is alles bezig uit de hand te lopen. We kunnen het personeel niet laten weten dat de Viscount er wat andere voorkeuren op na houdt dan de meeste mannen.”

Hij haalde diep adem terwijl hij koortsachtig nadacht.

“Niemand mag weten dat iemand anders, ...eh..., de taken van de Viscount bij Mevrouw waarneemt, hoewel ik je moet complimenteren over je keuze van dekhengst.”

Hij glimlachte spottend bij het zien van haar verbaasde gezicht.

“Ondertussen lijkt het me beter om ons even niet te bemoeien met de situatie tussen de Majoor en mijn zuster. Zoals het er nu uitziet zal de erfgenaam een Agnew zijn, al is hij dan waarschijnlijk niet een Morvern.”

Hij liep met grote passen naar de deur.

“Wat gaat u nu doen?” vroeg Rose beverig.

Hij keek om met zijn kiezen op elkaar geklemd.

“Schadebeperking, Rose. Jij speelt jouw deel hierin en ik raad je aan om dat overtuigend te doen. Jij zorgt dat het personeel geen sikkepit wijzer wordt over de situatie. Ondertussen zal ik een hartig woordje met de Viscount spreken over zijn nachtelijke afwezigheid.”

De deur viel achter hem dicht met een luide klik.

Rose ging op de poef zitten. Ze verborg haar gezicht in haar oude geaderde handen en probeerde haar angst en verwarring de baas te blijven. Oh, was alles maar een geheim gebleven tussen alleen haar en de Majoor!

Ze wist heel goed hoe Stevie veranderd was van een aardige, bescheiden knaap in een opportunistische, manipulatieve man.

Hoe kon ze hem ooit vertrouwen met zulke gevoelige informatie? Ze was ervan overtuigd dat hij het tot zijn eigen voordeel zou gebruiken, zonder zich af te vragen wie hij daarmee zou benadelen of kwetsen! De enige manier dat ze hem ‘eronder’ kon houden was haar vermoeden dat hij wellicht de geliefde van de Viscount was.

Ze schudde haar hoofd in verwarring. Oh, lieve God, ze was werkelijk te oud en te eenvoudig om nog in zo’n ingewikkeld spinnenweb verstrikt te raken!

Het was maar zes stappen van Hengists slaapkamer tot Philips appartement. Stevie klopte er met zijn neus in de lucht op de deur.

John Row opende de deur op zijn gemak en Stevie schoof hem geïrriteerd opzij.

“Mijnheer neemt een bad, jonker Stephen,” protesteerde de knecht, “zou u misschien op een ander tijdstip kunnen terug komen?”

“Neen.”

Stevie liep ontstemd langs de grote en zwaargebouwde knecht.

“Ga jij maar even eten. Over een half uur kan je terugkomen!” beval hij Philips bediende.

John Row keek vragend naar de Viscount, die op zijn bed lag, in

handdoeken gehuld, met zijn haar nog nat van een haastig bad.

Philip keek geamuseerd naar de geagiteerde Stevie, haalde zijn schouders nonchalant op en knikte naar zijn knecht. Stevie wachtte bij de poef voor Philips bed tot de man de deur achter zich dichtgetrokken had.

“Kom je niet bij me op bed liggen, mijn Prins?” vroeg de Viscount spottend.

Stevie keek zijn voormalige minnaar streng aan.

“We moeten praten.”

“Praten?”

Philip hief een wenkbrauw en grijnsde.

“Neem wat whisky, mijn lief, hij is verrukkelijk zacht!”

Hij nam een tot de rand gevuld glas van de tafel naast zijn bed. Stevie schudde zijn hoofd. Het was toch nog maar lunchtijd? Sinds wanneer dronk Philip whisky midden op de dag?

“Philip...” begon Stevie op een zo neutraal mogelijke toon, “Je bent nu twee volle dagen getrouwd en het aantal uren dat je sindsdien ’s nachts thuis hebt doorgebracht kunnen ternauwernood op een hand worden geteld.”

Philip nam een grote slok van zijn whisky.

“Ja, en?”

“Je dient nog altijd een bepaalde plicht ten opzichte van mijn zus na te komen!”

Philip zette zijn glas met een zucht neer.

“Mòeten we het daar over hebben?”

“Ja, dat moet.”

Stevie sloeg zijn armen over elkaar. Hij moest dit op de juiste manier spelen

“Ik kan ervoor zorgen dat je er onderuit komt, maar het gaat je kosten!”

Philip begon te lachen.

“Mijn Prins zit weer op zijn grote witte paard?”

Stevie steunde bijna hardop. Waarom kon de verdomde man toch nooit eens serieus zijn?

“Wil je dat ik me er mee bemoei of niet?”

Philip keek hem nu nieuwsgierig aan.

“Ja, natuurlijk! Laat horen!”

“Zoals ik al zei: het gaat je geld kosten.”

“Hoeveel?”

Philip glimlachte nu niet meer.

“Ik heb al je medewerking hierbij nodig. Als we willen dat het werkt, eis ik van je dat je elke nacht om twaalf uur thuis bent, de komende weken. Je kunt ‘s morgens vroeg om zes uur weggaan in je rijkleding, voor mijn part, maar je moet me beloven dat je elke nacht tussen twaalf en zes in je kamer bent, als je mijn zus niet begeleidt. Heb je dat begrepen?”

De Viscount staaarde Stevie doordringend aan.

“Hoeveel, Stevie?”

Oh, ja, het financiële deel. Als Stevie gisteravond vierhonderd pond had ontvangen voor zijn deel in Gents, dan had de Viscount minstens het dubbele gehad.

“Vier honderd, nu te betalen!”

Philip ging rechtop in zijn bed zitten en liet zijn glas achteloos op de vloer zakken.

“Voor vierhonderd hoef ik nooit met je zus te slapen?” vroeg hij gelukzalig, “Nou, dat is een verdomd koopje! Ik doe het!”

“Dacht je?” vroeg Stevie besmuikt.

Dat zouden vier honderd pond zijn voor iets dat allang was gebeurd en waarnaar hij geen vinger had hoeven uitsteken! Hij had nog nooit van zijn leven zo snel geld verdiend.

“Nu, Philip, Ik wil het geld nu hebben!”

Stevie bedacht zich dat één vogel in de hand nu eenmaal beter was dan alles in de lucht, zeker als het om Philip ging.

“In het rokkostuum dat ik gisteren heb gedragen.”

Philip wees nonchalant naar de jassenhanger waarop John Row een half uur geleden zijn jas had gehangen om hem te laten luchten voordat hij er met een strijkbout over heen zou gaan.

“Nog iets, mijn Prins: geen bedienden en jij ook niet!”

Stevie draaide zich geschokt om naar de man die nu weer languit op zijn bed lag.

“Je denkt toch niet...” gromde hij.

“Jij en je zus? Nee, niet echt. Volgens mij is incest niet echt jouw ding.”

Philip grinnikte hatelijk.

Stevie telde snel de vierhonderd pond van de rol geld die hij in Philips rokkostuum vond, terwijl hij probeerde

om niets van zijn ontzetting over Philips opmerking te laten blijken.

Het zijn maar woorden, overtuigde hij zichzelf.

“Je moet me beloven dat je in ieder geval in de komende weken tussen twaalf en zes uur ’s nachts thuis bent, of in gezelschap van je vrouw.”

Philip knikte onverschillig.

“Mag ik toekijken?” vroeg hij plotseling spottend, “Wanneer zij en meneer X het doen?”

“Christus, Philip!” stotterde Stevie aangedaan, “Ik wist niet dat je zo pervers was! We hebben het hier nog altijd over mijn zuster!”

Hij stormde de kamer uit, terwijl Philip lachend uit zijn whiskyfles dronk.

“Wat vindt u ervan?”

Stevie volgde de man, die nu het laatste blad van de brochure had gelezen, met argusogen.

De Majoor wierp nogmaals een geconcentreerde blik op de prospectus.

Stevie had het gezicht van de Majoor al die tijd bestudeerd. Wat had de man toch een ongelooflijk charisma, zelfs nu hij alleen maar aan de zware mahonie houten tafel zat te lezen. Alles aan hem ademde argeloze ‘grootheid’ uit.

Hengist sloot het dossier.

“Ik kan er niet veel op aan te merken vinden.”

“Mijn zus ook niet!” beaamde Stevie, “Ze vond het allemaal heel indrukwekkend. Ze zei me dat ze er wel vijftigduizend in wilde steken.”

Dat laatste was een leugen. Marguerite had de prospectus doorgenomen en had haar schouders opgehaald. Ze had gezegd dat ze haar zakelijke adviseur ernaar zou laten kijken.

Stevie wist dat zijn zuster zich had ontpopt tot een zakenvrouw, in het afgelopen jaar. Ze zou zich nu niet zomaar in een avontuur storten, zonder dat ze alles van alle kanten had laten bekijken. Dat was het enig merkbare voordeel van haar huwelijk met Alexander, behalve dan het fortuin dat ze van hem had geërfd. Stevie was verbaasd geweest dat zijn zuster zoveel van Alexander had geërfd: per slot van rekening had William overal in Engeland en Schotland familie. Voor

zover hij wist had niemand verder een stuiver van de rijkaard gekregen.

Hengist grijnsde.

“In tegenstelling tot jijzelf moet je zuster erg rijk zijn.”

“Rijk en gelukkig!” antwoordde Stevie veelbetekenend, terwijl hij Hengist strak aankeek.

Hengist had een ongewone intuïtie als het mensen betrof, waarschijnlijk omdat hij bijna zijn halve leven met hen had gewerkt.

Hij keek Stevie schuins aan.

“Waarom heb ik plotseling het gevoel dat die opmerking van jou niet zomaar werd gemaakt?” vroeg hij terwijl hij de jongeman streng opnam.

Stevie was decent genoeg om te blozen. Het was een stuk moeilijker om iemand als de Majoor naar zijn

hand te zetten dan diens onverschillige broer. Het had Philip zelfs buitengewoon geamuseerd om Stevie's onwaardige voorstel aan te horen.

Hij dwong zichzelf tot antwoorden. Als dit niet lukte zou hij David moeten teleurstellen en dat kon hij niet over zijn hart krijgen.

Oh, David, de grote liefde van zijn leven!

Er klonk wanhoop in zijn stem toen hij zei: "Ik weet wie met mijn zuster heeft geslapen, de afgelopen nachten!"

Hengist legde zijn armen op tafel. Hij probeerde hard om zijn plotselinge verwarring over Stevie's opmerking te verbergen.

"Pardon?"

Stevie merkte dat de Majoor probeerde tijd te winnen. Hij slikte.

“Ik weet dat u gemeenschap hebt gehad met de vrouw van uw broer, mijn zuster.”

“Is dat zo, jonker Stephen?” vroeg Hengist dreigend terwijl hij een vuist tegen zijn kaak duwde.

“En waarom zeg je dit, nadat je me de plannen voor het Marylebone project hebt laten bestuderen?”

Het was bijna eng hoe snel de Majoor de link had gevonden tussen de Marylebone prospectus en zijn nachtelijke avonturen met Marguerite. Stevie voelde dat hij een hoogrode kleur kreeg.

“Ik wil alleen maar een kleine gunst van u vragen, Majoor.”

“In ruil waarvoor? Je zwijgen misschien?” Hengist fronste zijn wenkbrauwen. Hij haatte het om te

worden gechanteerd en dat was precies wat Stevie nu probeerde.

Stevie struikelde bijna over zijn woorden.

“Voor wat hoort wat, Majoor! Dat is alles. Ik zal zwijgen over wat u met mijn zuster heeft uitgevoerd, als u mij een kleine gunst toestaat.”

Hengist maakte een minachtend geluid door zijn neus: hij was door zijn eigen geilheid in een fijne situatie beland.

“Wie weet het nog meer?” grauwde hij, terwijl hij zijn vuisten onbewust balde.

“Ik, Rose en u.”

Stevie voelde dat hij weer bloosde tot achter zijn oren.

“Wat als ik alles ontken?”

Zodra die woorden Hengists mond hadden verlaten, had hij al spijt dat hij ze had gezegd. Het was al erg genoeg dat hij zich in een hoek had laten dringen door deze pup. Hij maakte het allemaal alleen maar erger als hij er nog eens over ging liegen.

Voor wat hoorde wat, inderdaad!

Stevie haalde onschuldig een schouder op.

“Zou het niet het beste zijn als er niets over bekend werd in ruil voor een kleine gunst?”

Hengists hardgrondige zucht was hoorbaar tot in alle hoeken van de bibliotheek.

“Goed dan. Als ik hieraan toegeef, wat mag de gunst dan zijn?”

Hengist's stem was scherp en kortaangebonden.

Stevie's hart leek enkele slagen over te slaan. Deze man gaf toe? Hij kon zich natuurlijk geen schandaal permitteren, dat was makkelijk zat! Niet, als hij maar een greintje respect voor Marguerite koesterde.

“Ik ken een man, David Stoner. Hij is meesterknecht in het gilde van steenhouwers. Hij wil graag leerling worden op het kantoor van meneer Nash, de architect van het Marylebone project.”

Hengist keek met opperste verbazing naar de jonge man voor zich. Dat was alles? Geen geld, alleen maar een gunst voor een vriend?

“Je verzoek verbaast me, jonker Stephen,” gromde hij, “en hoewel het hier inderdaad gaat om een kleine gunst...”

Jezus, hij had alles verwacht behalve dit!

“... zijn de omstandigheden op zijn minst duister te noemen!”

Stevie pruilde bij deze laatste woorden.

“U zou me nooit over die gunst hebben aangehoord als ik u niet had gewezen op die andere duister omstandigheid!”

Hengist schudde ongeduldig zijn hoofd.

“Je had het op zijn minst kunnen proberen. Ga je je zus ook chanteren zodat ze met die vijftigduizend pop over de brug komt?”

“Mijn zus heeft er geen idee van, dat ze het bed met iemand anders dan haar wettige echtgenoot deelt!” merkte Stevie gepikeerd op, “Dus ik stel voor

dat u uw best doet om haar tot die bijdrage te overtuigen, zodat ze het inderdaad nooit te weten komt! Net zoals u ervoor zorgt dat meneer Stoner leerling wordt bij meneer Nash!”

Hengist ging achterover zitten en de stoel kraakte vervaarlijk. Hij hief een dreigende vinger.

“Ik zal je hierin je zin geven, jonker Stephen,” gromde hij, “maar dit is wel de laatste keer dat je me zo’n geintje flikt! Seksueel contact met een andere man is bij mij een strafbaar delict waarvoor je kunt worden opgehangen! Dus als je ooit een woord zegt over de situatie met je zuster en mij, dan zal de rechter ingelicht worden over je vriendje en misschien ook wel over jou.”

Hij stond op, draaide zich om en verliet de bibliotheek.

Ah, maar de zaken zouden van nu af aan omgedraaid zijn met de jonker! Hij was er niet trots op dat hij de bedreiging terug had gesmeten, recht in Stevie's gezicht, maar hij was nog nooit in zijn leven zo beledigd!

-

Stephen leunde uitgeteld achterover in zijn stoel.

Hoe had de Majoor de situatie tussen hem en David zo snel kunnen inschatten? Het was een troost dat met Hengist's en Marguerites bijdragen David er van verzekerd kon zijn dat zijn hartenwens in vervulling zou gaan. Dat was belangrijker dan dat zijn plannetje in zijn eigen gezicht ontploft was.

Stevie stond op en liep naar een dressoir om een glas rode wijn in te schenken.

Goed beschouwd was het eigenlijk een hele profijtelijke middag geweest: vier honderd pond en de waarschijnlijkheid dat Davids droom zou uitkomen.

Hij keek somber in zijn glas met de donkerrode drank en vroeg zich af tegen welke prijs hij zijn overwinning misschien zou moeten betalen. Die Majoor was echt geen domme Schot! Hij had bewezen een brein zo scherp als een verdomd scheermes te hebben.

Stevie grinnikte plotseling: in ieder geval zou de toekomstige Lord Morvern een buitengewoon intelligent kind worden!

Stevie wees naar een rood bakstenen huis dat uit minstens vier verdiepingen bestond.

Midden in het huis was een trappenhuis zichtbaar dat toegang gaf tot vier voordeuren. De deuren waren van roodkleurig eiken en het huis maakte de indruk solide gebouwd te zijn met facetten van verborgen luxe.

David keek eerst met open mond naar het huis en daarna naar zijn jonge minnaar. Stevie glimlachte teder naar de grote man. De metselaar was gekleed in een mooie donker wollen jas, die strak om zijn enorme schouders zat. Zijn broek was van zwart satijn en zijn witte overhemd was gemaakt van dik linnen zoals ze meestal werden gedragen door heren die genoeg vrije tijd hadden. Davids

zijden das was geknoopt in een modieuze waterval.

Stevie had nooit gedacht dat hij nog eens knecht zou spelen voor een andere man, maar het was een heidens karwei geweest om gepaste kleren voor de metselaar te vinden. Hij keek nu met trots naar Davids enorme voeten: ze waren geschoeid in prachtige zwart leren laarzen.

“Je kan dit niet echt menen, Milord!” stotterde David.

Hij bestudeerde de solide eiken luiken, die 's nachts de prachtige diamantvormige ramen moesten bedekken.

“Ik ben nog nooit in mijn leven zo serieus geweest!” antwoordde Stevie, buitengewoon ingenomen met zichzelf,

terwijl hij naar het portaal met de voordeuren toeliep.

“Kijk, de linker ingang is van ons. Er komen twee appartementen op uit: de parterre is voor jou en je vrouw en kinderen. Ik ga op de eerste verdieping wonen.”

David schudde zijn hoofd.

“Dat kan toch niet! Het is veel te veel, Milord!”

Stevie keek om zich heen. Het huis in de Cowestraat lag in een drukke wijk en was perfect voor wat hij voor ogen had. Zijn appartement op de eerste verdieping was ruim en bestond uit een grote huiskamer, een slaapkamer aan de kant van de achtertuin en een behoorlijk grote garderobe met een ingebouwd bad. Dit bad had een afvoer naar een goot in de tuin, zodat het

alleen maar met warm water hoefde te worden gevuld.

Achter Davids appartement was een grote keuken voor algemeen gebruik met als speciale luxe een lift voor warm water en voedsel voor de appartementen er boven. Davids woonkamer was kleiner dan die van Stevie, omdat hij nog een kleine slaapkamer had naast de grotere slaapkamer en de garderobe. De gezamenlijke voordeur in het portaal gaf toegang tot een gang waar Davids voordeur uitkwam, terwijl de trap in de gang naar Stevie's voordeur leidde.

Stevie had Marguerites zaakwaarnemer meester Lane wel kunnen zoenen, toen hij de appartementen op de Cowestraat had gevonden, nadat Stevie hem had

uitgelegd wat hij zocht. Meester Lane had er een week over gedaan om de appartementen te vinden en Stevie had van die tijd gebruik gemaakt om zijn minnaar en diens kleine familie voor te bereiden op een heel andere luxueuzere manier van leven dan ze tot dusver gewend waren.

Davids zus Annie was een aantrekkelijke, zwijgzame vrouw van in de twintig. Ze was slank, lang en had een lieve stem. Nadat Stevie haar had ontmoet twijfelde hij er niet aan dat ze van Davids geheime liefdesleven afwist en dat ze het niet afkeurde. Dat verbaasde Stevie enorm. Hij had zich bepaald vaak afgevraagd hoe zijn eigen zus zou reageren als ze van zijn voorkeur voor mannen afwist. Hij

twijfelde er niet aan dat ze hem met afgrijzen zou behandelen.

David had geen bezwaar gemaakt toen Stevie hem zijn grote plan voor hem ontvouwde. Dat gaf Stevie heel even te denken omdat Davids houding zweemde naar opportunisme, maar hij haalde daar al gauw zijn schouders over op. Per slot van rekening had David zware jaren achter de rug, terwijl hij eigenlijk een heer van stand was vanwege het feit dat zijn vader dominee was. Daarbij was het duidelijk dat David alleen maar het beste voorhad met zijn zus en haar kinderen.

Het was best moeilijk geweest om voor Annie betere kleren aan te schaffen, dan die ze gewoonlijk droeg. Uiteindelijk had Stevie Rose's hulp in

moeten roepen: ze had vooraf wat goede kleren en ondergoed moeten kopen voor Annie zodat Stevie haar uiteindelijk naar een damesmodezaak had kunnen meenemen. De kleren die Annie tot dan droeg waren weliswaar schoon maar erg afgedragen en meerdere malen hersteld en gekeerd. Het was duidelijk dat ze elke cent die hun kleine huishouden binnenkwam had gebruikt voor haar twee zoontjes. Na Stevie's bemoeienissen had ze enkele nieuwe zwarte japonnen en jakjes in haar kast hangen, verklarend dat ze alleen maar zwart kon dragen omdat ze nog steeds in de rouw was. Stevie wist niet of dat was vanwege haar al langgeleden overleden ouders of haar echtgenoot.

David had zijn brede schouders opgetrokken bij haar opmerkingen over haar rouw. Hij droeg nu zelf zwarte en donkere kleren, dus het zou niemand opvallen waarom hij dan niet in de rouw was, als zijn vrouw het dragen van rouwkleding wel noodzakelijk vond.

De twee appartementen waren niet uitbundig gemeubileerd. De meubels bestonden uit een groot tweepersoonsbed en een twijfelaar voor de jongens, een grote eiken kloostertafel met banken en vier zware eiken stoelen, een kast voor een aardewerk servies en enkele pannen. In de kledkamer stond een commode-toilet.

Stevie bedacht zich dat het fijn zou zijn om samen met David door de stad

te zwerven op zoek naar wat kleden en enkele schilderijen om aan de wit gekalkte muren te hangen. In beide appartementen was een grote openhaard gebouwd en hij wilde twee mooie stoelen kopen om voor zijn haard te zetten, zodat hij een goed hoekje had om samen met zijn geliefde weg te dromen.

“Ik zou je willen kussen!” fluisterde David hem toe, toen Stevie hun gemeenschappelijke deur met een grote sleutel opende.

Stevie glimlachte vertederd naar de grote man naast hem.

“Nou, doe dat dan!” antwoordde hij terwijl hij in de richting van zijn trap wees, “Onze slaapkamer is maar enkele stappen hier vandaan!”

Hengist staarde met lichte verwarring naar de contracten die voor hem lagen. Dus nu was hij gebonden om mee te doen aan het Marylebone project, net als Marguerite.

Hij vouwde de harde vellen waarop de contracten waren geschreven dicht en ze maakten een krakend geluid. Hij keek er wat beduusd naar, nog niet zeker of hij blij moest zijn met zijn investering. Het zou hem vijftienduizend pond kosten, zodat hij nog ongeveer tienduizend pond over hield. Voor die vijftienduizend zou hij de voorlopige eigenaar worden van ongeveer acht grote huizen of tien kleinere.

Hij had het project uit den treure besproken met meester Lane, Marguerites zaakwaarnemer, voordat

hij de Hertog van zijn beslissing op de hoogte bracht. Nadat meester Lane zowel Hengist als Marguerite een positief advies had gegeven, had de Viscountess er in toegestemd om vijftigduizend pond aan de investering bij te dragen.

Hengist had het moeilijk gevonden om de Hertog om de gunst te vragen, of een zekere meneer Stoner een plaats kreeg op het kantoor van de beroemde architect John Nash. Hij was rood geworden tot achter zijn oren, omdat hij geen idee had hoe de Hertog op het verzoek zou reageren, maar tot zijn verbazing vertrok de Hertog geen spier. Hij beloofde zelfs dat hij alles zou doen, wat binnen zijn mogelijkheden lag, om meneer Stoner een leerlingenbaan te bezorgen.

Wel, die meneer Stoner was een gelukkig mens dat hij plotseling de steun kreeg van een hertog, vijfenzeventig duizend pond en de hulp van een argeloze aankomende gravin. Hengist begon zich af te vragen hoe die meneer Stoner er eigenlijk uitzag.

Het was een drukke week voor Hengist. Hij werd van hot naar haar gestuurd op het Ministerie van Oorlog, omdat iedereen wilde weten hoe het er nu werkelijk voorstond met de oorlog op het Iberisch Schiereiland. Er was vooral grote belangstelling voor het doen en laten van Lord Arthur Wellesley, die nu de titel droeg van Markies van Wellington. Hengist wist dat de belangstelling voor Wellington zo groot was omdat niet iedereen het

eens was met de manier waarop hij oorlog voerde. De Markies had nogal wat vijanden gemaakt in het Parlement, hoewel Hengist dacht dat de groep van supporters voor Wellington nog altijd groter was dan die van zijn tegenstanders. Het was duidelijk dat de veldheer gauw een grote overwinning moest behalen, omdat het Parlement hem anders zou laten vallen als een hete aardappel en men op zou houden om hem te steunen met die geldverslindende oorlog tegen Napoleon.

Niemand wist ondertussen wat nu exact de positie en het standpunt was van de Hertog van Lindley in deze kwestie, maar iedereen leek te begrijpen dat de machtige aristocraat heel wat in de melk te brokkelen had.

Hengist was te veel soldaat en te weinig politicus om er verder zijn hoofd over te breken, ook al omdat zijn aandacht meer uit ging naar wat er allemaal gaande was in het nieuwe huishouden van zijn broer.

Hij was niet meer naar Marguerites bed terug gegaan na de flagrante chantage van haar halfbroer. Hengist had gewoonweg de moed verloren, nu al drie mensen van zijn geheime amoureuze escapades in haar slaapkamer afwisten. Hij dacht dat hij wel kon rekenen op het verdere zwijgen van Rose, maar jonker McKenna was een heel ander geval.

De beslissing om van haar bed weg te blijven ging hem niet makkelijk af: hij kon 's nachts bijna de slaap niet vatten omdat hij snakte naar de armen en het

verleidelijke lijf van zijn geliefde. Het ergste was dat hij alleen nog maar meer naar zijn Cherie ging verlangen, zodat ze bijna een obsessie voor hem werd.

Hengist was er weer toe over gegaan om zijn kilt te dragen in plaats van de alles onthullende kniebroeken. Het was gewoon onmogelijk voor hem om geen erectie te krijgen zodra hij maar in Marguerites buurt was, of zelfs maar aan haar dacht. In ieder geval verborg zijn *sporran* de opgewonden gesteldheid van zijn geslachtsdeel omdat deze op zijn buik hing als een steen. Zelfs als hij geen vin verroerde als hij bij haar in de buurt was, dan bleek zijn penis een heel ander leven te leiden dan zijn baas: hij verhardde zonder dat er een duidelijk aanwijsbare

noodzaak voor leek. Ook al keek Hengist onverschillig voor zich uit, dan bleek zijn geslachtsdeel er niet wars van om te reageren op de lichte geur van haar parfum of het onschuldige zicht van een blote schouder in een modieuze zijden japon. Hengist wist hierdoor niet goed of hij verliefd op haar was of alleen maar geil. Zijn opoffering om niet meer met haar naar bed te gaan werd extra zwaar omdat hij wist dat niemand zijn vroegere plaats naast haar zou innemen, omdat zijn broer nu eenmaal heel andere dingen aan zijn hoofd had, die allemaal niets te maken hadden met het feit dat hij pasgetrouwd was met een prachtige jonge vrouw.

Rose hield ook maar niet op om met smekende ogen naar hem te kijken en

het enige wat Hengist dan kon doen was zich omdraaien en van haar weglopen.

Marguerite had het ondertussen bijzonder moeilijk om de houding van haar echtgenoot overdag te verenigen met die van haar hartstochtelijke man 's nachts. Philip was nog nauwelijks beleefd tegen haar en hij gedroeg zich gewoonlijk onverschillig en soms zelfs onbehoorlijk.

Philip ging wel 's avonds met haar mee naar de evenementen die in het seizoen hoogtij vierden in de Londense Kringen, om haar exact om twaalf uur 's nachts naar haar slaapkamer te begeleiden, waarna hij zich stoïcijns naar zijn eigen bed begaf zodat hij zich 's morgens om zes uur in zijn rijkleding bij de stallen kon melden.

Toen Hengist voorstelde om hem te vergezellen op zijn ochtenlijke ritten keek Philip hem spottend aan, terwijl hij aangaf dat hij van plan was om iets heel anders te berijden dan zijn paard. Hengist had zijn kaken op elkaar geklemd en zich omgedraaid, eindelijk begrijpend dat zijn broer uit was op een heel ander soort ritje dan een gallopje op Rotten Row in het park.

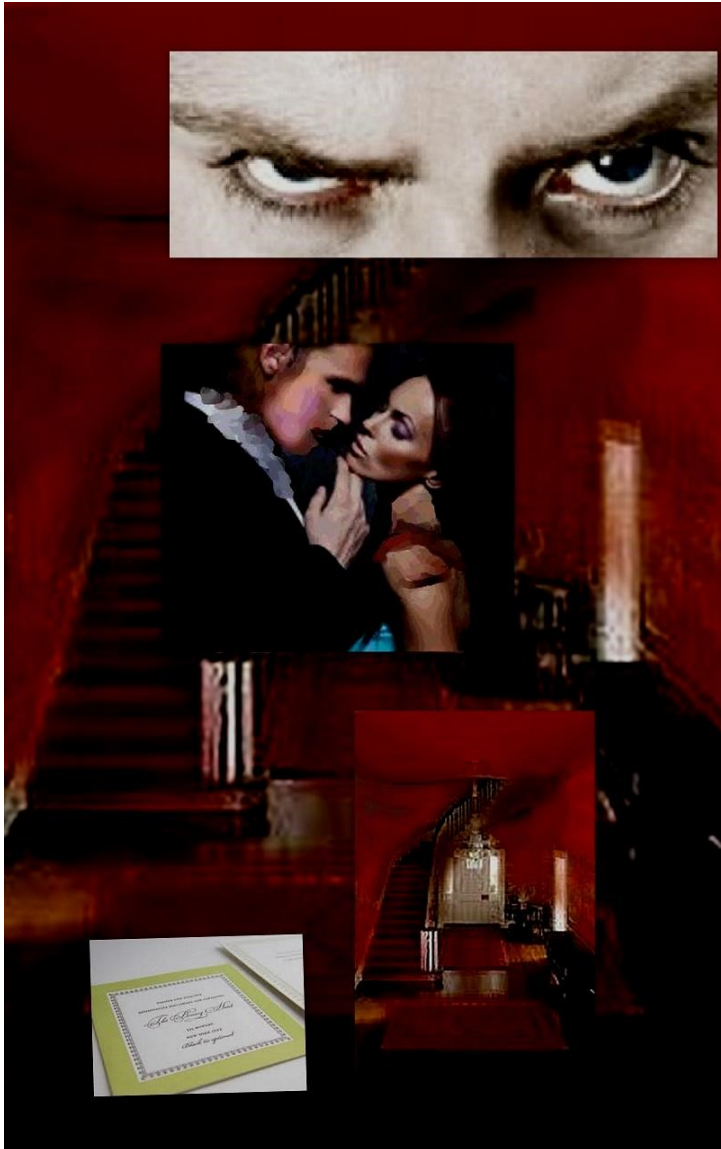
Lady McKennas gedrag was weer een andere nagel aan Hengist's doodskist. Ze zat op een weinig subtiele manier achter hem aan en nadat hij een week lang met pijn en moeite haar avances had omzeild, kon hij geen goede excuses meer verzinnen om uit haar buurt te blijven en zat er niets anders voor hem op dan om zijn weigering om een bed met haar te

delen op een nogal bruuske manier aan haar duidelijk te maken.

In ieder geval liet jonker Stevie zich, tot Hengist's enorme opluchting, zelden zien. Stephen McKenna meldde zich bijna nooit meer voor het bijwonen van de sociale verplichtingen van de familie. Hij kwam en ging op merkwaardige uren en deed duidelijk zijn best om zijn dominante moeder te ontlopen. Niemand scheen hem te missen in het huis.

**

Hoofdstuk 2: DE BELANGSTELLING VAN EEN HERTOGELIJKE FAMILIE

Alles veranderde volledig op de
avond dat Lady Sophia Grey, min of